

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

Stanisław Kunicki

(1859—1942)

Stanisław Kunicki urodził się 3 V 1859 r. w Brześciu nad Bugiem w rodzinie Konstantego, radcy stanu i obywatela m. Warszawy, inżyniera komunikacji. Był wnukiem Franciszka, legionisty, uczestnika walk pod Moskwą i Berezyną, a potem powstania listopadowego. Naukę w szkole średniej rozpoczął w gimnazjum w Warszawie, a kontynuował w II Gimnazjum Wojskowym w Petersburgu, nazwanym później II Kadeckim Korpusem. W 1876 r. wstąpił do petersburskiego Instytutu Inżynierów Dróg Komunikacji, który ukończył w 1881 r. z odznaczeniem. Jego nazwisko zostało umieszczone na marmurowej tablicy Instytutu.

Po dwóch latach praktyki na kolejach żelaznych Petersbursko-Warszawskiej i Południowo-Zachodniej w 1884 r. objął stanowisko asystenta przy Katedrze Mostów Instytutu Inżynierów Dróg Komunikacji. Jednocześnie rozpoczął pracę jako inżynier w wydziale mostów Technicznego Komitetu Dróg Żelaznych przy Ministerstwie Komunikacji. Prowadził również wykłady z mechaniki budowlanej w Instytucie Politechnicznym w Petersburgu.

Na podstawie rozprawy „O natężeniach powstających w dźwigarach mostów żelaznych wskutek sztywnych połączeń węzłowych prętów” S. Kunicki otrzymał w 1891 r. stopień naukowy adiunkta, zmieniony później na stopień doktora nauk technicznych. W 1892 r. objął docenturę statyki budowli, w 1896 r. został profesorem nadzwyczajnym, wkrótce potem profesorem zwyczajnym, a w 1912 r. zasłużonym profesorem Instytutu Inżynierów Dróg Komunikacji w Petersburgu. 10 IV 1919 r. został tam wybrany rektorem i godność tę piastował do 15 VI 1921 r.

Pracę naukową i dydaktyczną łączył z praktyczną działalnością od 1890 r. w Technicznej Radzie Ministerstwa Komunikacji, której przewodniczył inny znany Polak — prof. Stanisław Kierbedź, a także w Radzie Inżynierskiej tegoż resortu w charakterze najpierw sekretarza, następnie członka, a w końcu wiceprezesa, przesuwając równocześnie Komisji Mostowej tej Rady. Wchodził również w skład Komitetu Technicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zajmując się w nim mostami.

Prof. S. Kunicki był też w tym czasie autorem projektów kilku dużych kolejowych mostów żelaznych, m.in. 19-prześłowego o długości 1 km, o dwóch przęsłach zwodzonych na odnodze Balda delty Wołgi koło Astrachania, który został zbudowany w latach 1907—1908. Według jego projektu został zbudowany drugi, podobny most na odnodze Buzań delty Wołgi, mosty na kolejach poleskich przez Prypeć i Dniepr oraz dla linii kolejowych: Zachodnio-Syberyjskiej, Południowo-Zachodnich, Północno-Donieckiej, Moskiewsko-Jarosławskiej i Witebsk-Złobin. Był ekspertem przy budowie wielu mostów w Petersburgu, Władywostoku, na Wołdze i Amu-

rze. Brał udział w budowie osobnej linii dla pociągów dworskich między Petersburgiem a Carskim Siołem oraz dworca kolei Petersbursko-Witebskiej.

W końcu sierpnia 1921 r. prof. S. Kunicki powrócił do Polski. Od 1 I 1922 r. objął stanowisko starszego referenta w Departamencie Budowy i Utrzymywania Dróg Żelaznych Ministerstwa Kolei Żelaznych i pełnił je do 1924 r., w rok później został członkiem Rady Technicznej przy Ministerstwie Komunikacji.

Pracę dydaktyczno-naukową kontynuował na Politechnice Warszawskiej od roku akad. 1922/23, prowadząc wykłady i ćwiczenia z budownictwa żelaznego na Wydziale Inżynierii Lądowej oraz ze statyki budowlanej na Wydziale Architektury, od 30 IV 1923 r. jako docent, a od 6 X 1925 r. jako profesor zwyczajny w Katedrze Budowy Mostów. Prowadził również zajęcia ze statyki budowli w Państwowej Szkole Drogowej i Oficerskiej Szkole Inżynierskiej (od XI 1923 do 1926 r.). 11 X 1934 r. przeszedł na emeryturę i swoją bogatą bibliotekę przekazał studentkiemu Kołu Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej.

Prof. S. Kunicki opublikował w wydawnictwach Instytutu Inżynierów Dróg Komunikacji oraz Ministerstwa Komunikacji przeszło 50 prac z dziedziny statyki budowli, budowy mostów i dróg żelaznych, przede wszystkim w językach rosyjskim i polskim, ale także w języku francuskim. W latach 1922—1923 w czasopiśmie kół naukowych Politechniki Warszawskiej *Ars Technica* zamieścił serię artykułów pt. „W kwestii norm do obliczania żelaznych mostów kolejowych”, zaś Wydawnictwo Towarzystwa Bratniej Pomocy Studentów Politechniki Warszawskiej wydrukowało dwa konspekty jego wykładów: „Linie wpływowe”, Warszawa 1928 i „Parcie ziemi na mury podporowe”, Warszawa 1932. Kilkakrotnie uczestniczył w międzynarodowych kongresach, m.in. w Paryżu i Londynie. W 1937 r. został przewodniczącym sądu konkursowego dla projektu mostu przez Wisłę w Warszawie na przedłużeniu ul. Karowej. Po zakończeniu konkursu był konsultantem przy projektowaniu tego mostu, którego rozpoczęcie budowy uniemożliwił wybuch II wojny światowej.

Prof. S. Kunicki był poliglotą; znał języki: francuski, angielski, niemiecki, rosyjski, włoski. Aktywnie działał w Stowarzyszeniu Techników Polskich w Warszawie, przewodnicząc kołom: Inżynierów Komunikacji byłych wychowanków Petersburskiego Instytutu Inżynierów Dróg Komunikacji i Polsko-Francuskiemu Kołu Inżynierów. Był członkiem i laureatem „Société des Ingénieurs Civils de France”.

Zmarł 8 XII 1942 r. w Warszawie i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim (F/G-III-9/10). Był odznaczony 13 orderami rosyjskimi oraz austriackim orderem Franciszka Józefa.

Opracował Józef Piłatowicz